

že okr. náčelník (hlavní služný), v městech Bratislavě a v Košicích župan, jest oprávněn uložit starostovi (náměstku), který povinnosti svoje zanedbává, pořádkovou pokutu do 5.000 Kč. Zákon č. 243/22 neobsahuje žádného ustanovení, z něhož by vycházelo na jevo, že jest z výroku okr. náčelníka (župana) ve smyslu § 27 jakýkoliv opravný prostředek vyloučen, že výrok okr. náčelníka (župana) má platnost konečnou. Z toho následuje, že uvedeným předpisem § 27 stanovil zákon toliko kompetenci v I. instanci správní, že nemínil ustanovením v § 27 obsaženým vysloviti, že z rozhodnutí okr. náčelníka (župana) jest každý opravný prostředek vyloučen. Kdyby byl zákon zamýšlel ustanoviti zde okr. náčelníka (župana) za jedinou a konečnou instanci správní, byl by to najisto výslovně uvedl, jako to učinil v § 28 téhož zák., jehož předpisem dáno bylo županovi právo k rozpuštění zastupitelstva, při čemž se výslovně podotýká, že župan má toto právo s vyloučením jakéhokoliv opravného prostředku. Již z předpisů zák. č. 243/1922 tedy plyne, že výrok okr. náčelníka, kterým se ukládá starostovi na základě vícekrát již cit. § 27 pořádková pokuta, není rozhodnutím konečným. Následkem toho odpadá nutnost zabývati se předpisem § 105 zák. čl. XXII : 1886, na který se žal. úřad v odvodním spise odvolává.

Jelikož zákon č. 243/22 ohledně výroku okr. náčelníka ve smyslu § 27 instanční postup neupravuje, platí zde předpisy §§ 90 a 97 zák. čl. XXII : 1886 se změnou zavedenou ustanovením § 6 lit. b) zák. z 29. února 1920 č. 126 Sb. Ve smyslu těchto předpisů jest do výroku okr. náčelníka, jímž se pro zanedbání povinností uložených zákonem, statutem neb vládním nařízením jemu ukládá pokuta, přípustná stížnost na župní úřad jako instanci poslední. Když tedy žal. úřad odvolání st-lovo z výroku okr. náčelníka ze shora uvedených důvodů jako nepřipustné odmítl, porušil tím zákon i náleželo proto předem zmíněné rozhodnutí župního úřadu v Nitře dle § 7 zák. o ss zrušiti.

Pokud stížnost směřuje proti výroku okr. náčelníka, jest dle § 5 zák. o ss nepřipustná, poněvadž výrok okr. náčelníka není zde, jak již vyvoděno bylo, konečným rozhodnutím. — —

Č. 4790.

Dávka z přepychových místností: Od dávky osvobozeny nejsou naturální byty v továrně.

(Nález ze dne 13. června 1925 č. 12.029).

Věc: František H. v Praze proti okresní správní komisi v Lounech stran dávky z přepychových místností.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: František H., vrchní ředitel rafinerie cukru v L., obývá dle zjištění městského úřadu v L. v továrně jednu kuchyň a 6 pokojů. služka spí v jednom pokoji a ostatních místnostech užívá on sám; rodina jeho je v Praze. Platebním rozkazem z 19. září 1923 předepsal mu městský úřad v L. ze tří místností z tohoto bytu dávku přepychovou 1000 Kč. — — — —

Odvolání nebylo výměrem zastupitelstva města L. z 12. listopadu 1923 vyhověno, stejně nebylo vyhověno stížnosti z tohoto výměru nař. rozhodnutím a to z důvodů, že bylo zjištěno, že rodina st-lova bydlí trvale v Praze; byt v L. sestávající z kuchyně a 6 pokojů obývá pouze st-l a služka; odpovídá tedy předpis dávky ze tří přepychových místností schváleným pravidlům o vybírání této dávky.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané a opakující vývody odvolání uvážil nss toto:

Dle § 1 pravidel pro vybírání dávky z přepychových bytů v L., která byla schválena výnosem zsv-u v Praze z 26. září 1922 a která souhlasí se vzornými pravidly vyhlášenými vl. nař. č. 143/22 vybírá se dávka z přepychových bytů ze všech obytných místností, které jsou při k t e r é m k o l i bytě v obci nad nejvyšší v § 2 stanovenou míru. Ustanovení toto platí tedy pro každý byt, ježto pravidla nerozeznávají, zdali bytu se užívá na základě nájemní smlouvy aneb z jiného titulu, nelze tedy tvrditi, že pravidla se na naturální byty nevztahují.

V odst. 2 § 1 je stanoveno, že za obytné místnosti se nepovažují prostory uvedené p o d a-d; z výpočtu toho lze seznati, že jde o místnosti, které nejsou určeny pro účely obytné v užším smyslu slova; dle o d s t. d) se nepovažují za obytné místnosti »prostory, kterých se užívá v ý h r a d n ě k účelům živnosti nebo povolání (krámy, skladiště, dílny . . atd.)«, ze slova »v ý h r a d n ě« a z poukazu na jednotlivé druhy místností jest jasno, že pravidla nepodrobují dávce z přepychových bytů jen takové místnosti, které přímo a bezprostředně slouží provozu živnosti nebo povolání, které jsou tedy vlastně provozovnou neb částí provozovny. To však nelze tvrditi o naturálních bytech v továrních budovách; tyto naturální byty jest proto považovati za obytné místnosti ve smyslu § 1 a podrobiti dávce z přepychových bytů. — — —

Č. 4791.

O b e c n í v o l b y: * Doplnění počtu členů a náhradníků obecního zastupitelstva způsobem uvedeným v § 58 řádu volení v obcích č. 75/1919 nastává i tehdy, když byla k volbě přihlášena toliko jedna kandidátní listina.

(Nález ze dne 15. června 1925 č. 5970/24).

V ě c: Josef S. ve S. proti zemské správě politické v Brně o volbu obecního zastupitelstva.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: V obci S. byla k volbě ob. zastupitelstva přihlášena pouze jedna platná kandidátní listina a sice »Skupina českých voličů«, následkem čehož byly podle § 27 ob. ř. vol. místní komisí za zvolené prohlášeni všichni kandidáti, kteří byli navrženi. Poněvadž však ve zmíněné kandidátní listině byli uvedeni celkem 4 kandidáti a počet členů ob. zast. dle § 9 ob. ř. vol. měl činiti 12, byl počet ten doplněn volbou provedenou zvolenými členy ob. zastupitelstva po rozumu § 58 cit. z. ještě dalšími 8 členy a 6 náhradníky po rozumu § 58 cit. z. Proti této